

Térdszéli Katica

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öregasszony, s annak egy lánya. Az olyan kópé volt, hogy mindenkin ki tudott fogni. Már egy egész országban elterjedt a híre.

Meghallotta ezt a király is. Azt mondta, hogy menjen el hozzá is a lány, és fogjon ki rajta, de úgy, hogy a szobájába be ne tegye a lábát.

A lánynak éppen kapóra jött a dolog, mert az anyja beteg volt, és mindig azt mondogatta: “Egyszer ettem a király süteményéből, de még most is a számban van az íze; eredj, hozzál tőle egy kis süteményt!”

A lány el is ment a kastély elé. Ott ólálkodott, mintha keresne valakit. Egyszer csak látja, hogy a szakács egy nagy tál süteményt visz a kamrába. Hirtelen odaszólt hozzá, hogy menjen rögtön a királyhoz, mert annak nagy beszédje van vele, majd ő tartja addig a tálat. A szakács szót fogadott. De a király kikergette a szakácsot, hogy ő bizony nem hívatta. A szakács váltig bizonykodott, hogy neki azt mondták; még most is ott van a lány a konyha előtt, ott tartja a süteményes tálat. Kiment a király a szakáccsal, hogy megnézze a lányt, de már akkor nem volt ott se lány, se sütemény. Bemegy a király meg a szakács a konyhába; hát minden összevissza volt forgatva, az ajtóra pedig ez volt írva:

Itt voltam, már itt voltam,

Rajtad most már kifogtam,

Kis Térdszéli Katica,

Imre király bánata.

Ha nem tetszik, tégy róla.

Katica meg hazavitte a süteményt.

Mikor már az anyja jóllakott, megint mondja a lányának: “Egyszer ittam a király borából, de még most is a számban van az íze; eredj, hozzál onnét egy kis bort!”

Katica egy darabig szabódott, hogy akkor neki vége lesz, de aztán mégis elment. Bement a király pincéjébe, s azt mondta a csaposnak, hogy menjen rögtön a királyhoz, mert annak nagy beszédje van vele, majd vigyáz ő addig a pincére.

A csapos el is ment, de a király őt is elkergette, hogy ő bizony nem hívatta. A csapos váltig bizonykodott, hogy neki azt mondták: még most is ott van a lány a pincében, ott őrzi a bort. Kiment a király a csapossal, mert már sejtette, hogy Térdszéli Katica csinált megint valamit. Hát a hordók mind el voltak eresztve, a legnagyobbikra pedig ez volt írva:

Itt voltam, már itt voltam,
Rajtad most már kifogtam,
Kis Térdszéli Katica,
Imre irály bánata.
Ha nem tetszik, tégy róla.

Katica meg hazavitte a bort.

Mikor az anyja jót ivott, megint mondja a lányának: “Egyszer ettem a király almájából, de még most is a számban van az íze; eredj, hozzál nekem a király kertjéből egy kis almát!”

Katica egy darabig szabódott, hogy akkor neki vége lesz, de aztán mégis elment. Odamegy a király kertészéhez, s azt mondja neki, hogy menjen rögtön a királyhoz, mert annak nagy beszédje van vele, majd vigyáz ő addig a kertre. A kertész el is ment, de a király kikergette, hogy ő bizony nem hívatta. A kertész váltig bizonykodott, hogy neki azt mondták; még most is ott van a lány a kertben. Kiment a király a kertésszel, mert már sejtette, hogy megint Térdszéli Katica csinált valamit. Hát a sok szép alma mind a földön hevert, a kertajtóra pedig ez volt írva:

Itt voltam, már itt voltam,
Rajtad most már kifogtam,
Kis Térdszéli Katica,
Imre király bánata.
Ha nem tetszik, tégy róla.

A királyt mérgében mindjárt elöntötte az epe. De hiába hívták össze az orvosokat, egy se tudta megmondani, hogy mi a baja.

Meghallotta ezt Katica is. Felöltözött orvosnak, elment a király kastélyába, hogy ő meg tudja gyógyítani, csak hozzák el hozzá. El is vitték a királyt. Katica megvizsgálta a király kezét, megnézte a nyelvét, megkopogtatta a mellét. Aztán azt mondta, hogy nagyon sokat mérgeződött, hát megnőtt az epéje. Orvosságul azt ajánlotta, hogy hintsék be a király egész testét sóval meg paprikával, aztán varrják be ökörbőrbe, az majd lehúzza az epéjét. Meg is

tették, de a só meg a paprika úgy csípte a király testét, hogy őfelsége kiszaladt a szobából. Épp akkor hoztak szembe neki egy cédulát, arra ez volt írva:

Itt voltam, már itt voltam,

Rajtad most már kifogtam,

Kis Térdszéli Katica,

Imre király bánata.

Ha nem tetszik, tégy róla.

Most aztán nagyon megharagudott Katicára a király. Mindjárt katonákat küldött utána. Amikor pedig elébe hozták, megparancsolta, hogy zárják be Katicát a kastélyba, mert ő maga akarja megölni.

Katica csak azt kérte, hogy hadd vihesse magával a szalmabábuját. Az olyan nagy volt, mint ő maga, és éppen úgy volt öltözködve is, mint ő. A baba hasát nyakig teletömte mézzel, úgy vitte magával. A kastélyba érve, a bábót befektette az ágyba, ő maga meg az ágy alá bújt.

Este egyszer csak nyílik az ajtó. Bejött a király, és a kardját a szalmabáb mellébe szúrta. A szúrástól a méz a király szájába fröccsent. Nagyon édes volt. A király erre azt mondta: “Ha tudtam volna, hogy ilyen édes a véred, nem öltelek volna meg!” Most már egyébként is sajnálkozott a dolgon, mert hiszen ő parancsolta, hogy Katica menjen el hozzá, és fogjon ki rajta, de úgy, hogy a szobájába ne tegye a lábát. Katica csak az ő parancsolatját teljesítette. Bánatában a király most már azt mondta, hogy ha Katica nem halt volna meg, feleségül venné, mert az ilyen ügyes lány bizonyosan jó feleség is lenne.

Erre már Katica is megszólalt az ágy alatt, hogy a király csak a bábút szúrta meg, nem őt. Aztán kibújt az ágy alól. A király nagy örvendezve mindjárt megölelte, s azt mondta neki: “Én a tied, te az enyém, ásó-kapa se választ el egymástól!”

Két hétig tartott a lakodalom, egy hétig a kárlátó. Volt ott minden ennivaló, folyt a bor, mint a Körös; az én hasam is majd kipukkant a nagy jóllakástól. Katica meg a király pedig boldogul élnek még most is, ha meg nem haltak.